

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Φίληκος Καβαλόττη [Felice Cavallotti]

Νικαρέτη ή Η εορτή των αλώων (Nicarete: Ovvero „La Festa degli Alòi)

Ελληνική κωμωδία εις πράξιν μία ν

Μετάφραση: Γ. Ι. Δουρούτης

Παρνασσός, Αθήνα

τμ. 11, τχ. 11/12 (Ιούλιος/Αύγουστος 1888), σ. 493-514

ΦΙΛΗΚΟΣ ΚΑΒΑΛΟΤΤΗ

ΝΙΚΑΡΕΤΗ

Η

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΛΩΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΤΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΝΙΚΑΡΕΤΗ

ΘΟΥΚΡΙΤΟΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΧΟΣ

ΧΑΡΙΩΝ

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 116ην Ὀλυμπιάδα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΘΟΥΚΡΙΤΟΣ καὶ ΝΙΚΑΡΕΤΗ

(Ὁ Θούκριτος ἔρθιος ἀναγινώσκει ἐπιστολὴν ἢ Νικαρέτη καθήμενὴ ἐργάζεται).

Θούκριτος (ἀναγινώσκων συμπύσει τὴν ἐπιστολὴν). Αὐτὸς ὁ Χαρίων! . . . πάντοτε χωρὶς ὀβολόν! . . . Ὅποια βδέλλα! . . . Καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν σοὶ ζητεῖ χρήματα! . . . Νικαρέτη, τί δεικνύει ὁ γνώμων;

Νικαρέτη. Δύο πύδας.

Θούκριτος. Μετ' ὀλίγον ὁ Χαρίων ἔρχεται μετὰ τοῦ Πρωτομάχου.

Νικαρέτη. Ἄ! . . .

Θούκριτος. Καὶ πῶς ἔχει ἡ καρδία, ὦ Νικαρέτη; κορυθαντιᾶ;

Νικαρέτη (μειδιῶσα). Ἄ! . . . Ἄ! . . . Παρτήρει τον σφιγμόν.

Θούκριτος (ἡσύχως παρατηρῶν τὸν σφιγμόν της).

Τόμος ΙΑ', 11 καὶ 12 — Ἰούλιος καὶ Αὐγούστος 1888.

35

Ναί, εἶνε ἀρκούντως ἡσυχος. Ἐξ ἄλλου ἀληθές εἶνε ὅτι ὑπάρχουν διάφοροι ἡσυχίαι. Καὶ ἡ θάλασσα πρὸ τῆς τρικυμίας εἶνε γαλήνιος. Ἰδωμεν ὀλίγον. Πρωτόμαχος ὁ Λυσανίου, Χολαργεύς, ἀφ' οὗ σὲ ἐνομφεύθη διὰ τὴν προίκα. . . .

Νικαρέτη. Ἐλεγεν ὅτι μὲ ἠγάπα. . . .

Θούκριτος. Κατὰ συνήθειαν τοῦτο λέγεται. Ἡμέραν τινὰ τὸν κατέλαβεν ὄρεξις νὰ γίνῃ ἐλεύθερος. . . .

Νικαρέτη. Οὐχί· τὸν κατέλαβε ζηλοτυπία. . . .

Θούκριτος (μετὰ πραότητος). Ἔστω, ζηλοτυπία. Ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ σὲ κατηγόρησεν εἰς τὸν ἀρχοντα ὡς ἀπιστον καὶ εὖρε καὶ μάρτυρας διὰ νὰ σὲ κατηγορήσωσι. . . .

Νικαρέτη. Διὰ νὰ μὲ συκοφαντήσωσι. . . .

Θούκριτος. Διὰ νὰ σὲ συκοφαντήσωσι. . . .

Νικαρέτη. Νικαρχος ὁ μάρτυς μὲ ἐξεδικήθη διὰ τὰς ἀρνήσεις μου.

Θούκριτος (μετὰ φλέγματος). Καὶ οἱ θεοὶ ἀρέσκονται εἰς τὴν ἐκδίκησιν. . . . Καὶ τὸν Πρωτόμαχον τὸν σύζυγόν σου, εἴτε ἠρέσκειτο εἰς αὐτὴν, εἴτε ὄχι, τὸν ὠφέλησε· διότι διέφυγε, χωρὶς νὰ καταρασθῇ ὡς ὁ Θησεύς, οὔτε νὰ χύσῃ αἷμα ὡς ὁ Εὐφίλητος. . . . Ἀλλὰ πρακτικώτερος ἀμφοτέρων. . . μετεχειρίσθη τὸν νόμον καὶ σὲ ἀπέπεμψε. . . χωρὶς νὰ σοὶ ἐπιστρέψῃ τὴν προίκα. . . .

Νικαρέτη. Ὁ ἄτιμός! . . .

Θούκριτος (μετὰ πραότητος). Βεβαίως δὲν ἔπραξε καλῶς καὶ Ἀριστείδης ὁ Δίκαιος, οὐδὲ ἠδύνατο κἄν τοιοῦτόν τι νὰ δικνοηθῇ. Ἀλλὰ τέλος πάντων χάρις εἰς τὴν εὐκολίαν, ἣν ἔχομεν τῶν διαζυγίων, τοιαῦτα συμβαίνουν καθ' ἑκάστην (παραπειστικῶς· ἐξετάζων αὐτὴν καὶ ὁμιλῶν μόνος) καὶ τὸ ἐλάχιστον ἦτο ἡ ἀπώλεια τῆς προίκας. . . .

Νικαρέτη (σκεπάζουσα τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰς χεῖρας). Τί μὲ ὑπενθυμίζεις!

Θούκριτος. . . . Διότι Σόλων ὁ νομοθέτης μας, ὁ ἐνδόξου μνήμης, ἐπὶ τοιούτων πραγμάτων δὲν ἠστείζετο· καὶ εἰς τὰς ἀποπεμφθείσας ἔνεκεν ἀπιστίας γυναίκα παρσκευάσας ζωὴν ἐξευτελεστικωτέραν τοῦ θανάτου. . . .

Νικαρέτη. ὦ, Ἀφροδίτη!

Θούκριτος. . . . Καὶ τοιαύτην, ὥστε ἀντ' αὐτῆς προστίμησας νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς πατέρας θεοὺς καὶ τάφους, καταφεύγουσα εἰς τὰ Μέγαρα.

Νικαρέτη. Καὶ ἐκεῖ συναντήσας ἐμέ, πολίτιδα ἐλευθέρην, ἐξ εἰ-

γενοῦς αἵματος, πωλοῦσαν ταινίας εἰς δημοσίαν ὁδόν . . . ῥικτερας τὴν δυστυχίαν μου, μὲ περιέθαλψες εἰς τὸν οἶκόν σου . . . καὶ μὲ κατέστησες σύντροφόν σου . . .

Θούκριτος. Καὶ σήμερον ἐγὼ σὲ ἐπαναφέρω εἰς τὰς Ἀθήνας . . .

Νικαρέτη. Ὅπου κείνται οἱ τάφοι τῶν πατέρων μου . . .

Θούκριτος (σκοπίμως ἀποτελειώων τὴν φράσιν). Καὶ ὁ Πρωτόμαχος, ὁ πρῶτος σύζυγός σου, ζῆ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ. Πῶς ἔχει ἡ καρδιά, Νικαρέτη;

Νικαρέτη. Ἀλλ' ἀκουσον αὐτήν! . . .

Θούκριτος (θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της). Ναί . . . εἶνε ἔτι ἥσυχος.

Νικαρέτη (μετὰ φωνῆς οἰκείου παραπόνου). Θούκριτε!

Θούκριτος. Αἰ;

Νικαρέτη. Διατί αὐταὶ αἰ ἐρωτήσεις; Θὰ προετίμων νὰ μὴ τὸν ἐπανίδω αὐτόν ἐσκέφθης παραδόξως νομίζεις ὅτι θὰ ἦμην ἀξία σοῦ, ἐὰν ἡ παρουσία αὐτοῦ ἤθελε μὲ διαταράξῃ; τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ ἀγαθότης σου μοὶ ἤνοιξε νέαν ζωὴν, ἐφάνης εἰς ἐμὲ ὅμοιος πρὸς θεόν! τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ καρδιά μου ἦτο ἰδική σου . . . Εἶπέ μοι, Θούκριτε, δὲν σοὶ τὸ ἀπέδειξα;

Θούκριτος (συγκεκινημένος). ὦ, κατὰ τοῦτο ἡ θεὰ ἄς σὲ ἔχῃ ὑπὸ τὴν σκέπην της! . . .

Νικαρέτη (εὐκρέστως καὶ μετὰ φιλοφροσύνης). Καὶ ἤθελες ἐκπλαγῆ, διότι ἡ εὐσπλαγχνία σου μὲ κατέστησεν ὑπερήφανον; ὦ, ἡ ἀγάπη μας ἤθελεν εἶναι τόσο ἀδύνατος ὥστε, προκαλοῦσα τὸ μέλλον, θὰ ἐφοβεῖτο νὰ ἀτενίσῃ τὸ παρελθόν; . . . ἐὰν ἔτρεμον ἐπαναβλέπουσα τὸν Πρωτόμαχον, ἐὰν σὲ παρεκάλουν νὰ μὴ μὲ ἐκθέσῃς εἰς κίνδυνον . . . ἡ ὑπερηφάνειά σου θὰ ἦτο εὐχαριστημένη;

Θούκριτος. Καὶ ἐμελέτων τὴν ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Ἰσοκράτη! (ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν). Ναί, ναί, σὲ πιστεύω, ψυχὴ μου . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΥΠΗΡΕΤΗΣ καὶ Οἱ Ἀνω

Ἵππυριτης (ἀναγγέλλων ἀπὸ τοῦ κατωφλίου τῆς αἰθούσης). Πρωτόμαχος ὁ Χολαργεύς.

Θούκριτος. Αὐτός . . . Ὑπαγε νὰ καλλωπισθῆς . . .

Νικαρέτη (μειδιῶσα φεύγει). Σοὶ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἡσυχος ; (εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἀριστερᾶς).

Θούκριτος (παρακολουθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός καὶ ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις τῆς). «Θὰ προεπιμῶν νὰ μὴ τὸν ἐπανίδω!» (μειδιῶν). Ἄ ! ὁ Θούκριτος γνωρίζει τί πράττει . . . (Πρὸς τὸν ὑπηρέτην). Εἰσάγαγε αὐτούς . . . ἔρχομαι ἀμέσως . . . (Εἰσέρχεται εἰς τὰ δώματά του δεξιᾶ· ὁ ὑπηρέτης εἰσάγει αὐτούς καὶ ἀπέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΠΡΩΤΟΜΑΧΟΣ καὶ ΧΑΡΙΩΝ (εἰσέρχονται ἐμιλοῦντας).

Χαρίων. Ἄκουσον· ὅταν ὁ Ἄδωνις ἀπέθανεν, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄδου ἐκεῖ κάτω τὸν ἠρώτησαν ποῖα ἦσαν τὰ ὠραιότερα πράγματα, τὰ ὅποια εἶχεν ἀφήσει ἐδῶ ἐπάνω ; Ἀπάντησε· τὸν ἥλιον, τὴν Σελήνην, τὰ χειμωνικά καὶ τὰ μῆλα. Ἐγὼ θὰ προσέθετον καὶ τὴν γυναῖκά μου, ἣτις μὲ ἀπατᾷ ! Μεγάλως ἔσφαλες νὰ διαζευχθῆς τὴν ἰδικὴν σου. Ποτὲ δὲν ἤμην τόσο εὐτυχὴς εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας· ἡ Σωστράτη, ἡ σύζυγός μου, ἀπεφάσισε νὰ μὲ ἀπατᾷ. Πρὸ τούτου ἡ οἰκία μου ὁμοιάζει μὲ τὸν Ἄδην· καθ' ἑκάστην εἶχον διαπληκτισμούς. Ἦδη κατέστη ἡ νῆσος τῶν Μακάρων· ὅταν ἐπιστρέφω οἰκαδὲ ἡ σύζυγός μου μεγάλως μὲ ἐπιμελεῖται· μὲ ἐτοιμάζει τὰ νοστιμώτερα φαγητά, μὲ καταφιλεῖ καὶ ἔχει δι' ἐμὲ ὅλας τὰς τρυφερότητας. Ποῦ θὰ ἤμην καλλίτερα ; Ὑπόθεσε πρὸς στιγμὴν ὅτι τὴν εἶχον ἀποβάλει τῆς οἰκίας· θὰ τὴν ἐπεθύμουν ἤδη καὶ θὰ ἤμην ἀτυχέστερος τοῦ Ταντάλου. Τοῦτο θὰ ἀποδείξω αὐριον εἰς τὸν λόγον, ἐν θὰ αὐτοσχεδιάσω εἰς τὸ δικαστήριον εἰς τὴν διὰ τὴν σύζυγον τοῦ Νικίδου δίκην. Φαντάζομαι αὐτόν· θὰ εἶδης ὅποῖος λόγος θὰ εἶνε (ἀγορεύων). ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σοφὸς νόμος, ὁ τοῦ Σόλωνος ἡμῶν, ὁ ἐπιτρέπων εἰς τὸν ἄνδρα νὰ διαζευχθῆ τὴν σύζυγον ἂν δὲν τὴν φονεύσῃ συλλαμβάνων αὐτὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχευομένην· ἐὰν ὅμως, διαζευχθεὶς αὐτὴν, ἐπιθυμήσῃ νὰ λάβῃ αὐτὴν πάλιν, νὰ στιγματίζηται ὡς ἀτίμος. Οὕτω ἄς προσέξωσι καλῶς οἱ σύζυγοι, ἂν κάλλιον δὲνεῖνε εἰς αὐτούς νὰ κλείωσι τὸν ἕνα ὀφθαλμόν . . ., ἐνίοτε δὲ καὶ τοὺς δύο (ἐπαναλαμβάνει μετὰ κωμικῆς εὐγλωττίας, ἐξαπτόμενος), καὶ τοὺς δύο ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΘΟΥΚΡΙΤΟΣ και ΟΙΑΝΩ

Θούκριτος (είσερχόμενος). ὦ! ὁ Χαρίων ῥητορεύει . . .
 Χαρίων (μετὰ σοβαρότητος). Αὔριον θὰ αὐτοσχεδιάσω λόγον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Σοὶ προσάγω τὸν Πρωτόμαχον . . .

Θούκριτος (χαιρετῶν). ὦ! Πρωτόμαχε . . .

Πρωτόμαχος (ὁμοίως). Θούκριτε . . .

Χαρίων. Καὶ ἔρχομαι νὰ σὲ παραλάβω. Ὅποια εὐτυχία ἢ εἰς Ἀθήνας ἐπιστροφή σου! Λήγει ἡ προθεσμία τῶν τόκων τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου δανείου, καὶ ὁ τοκογλύφος δὲν θέλει νὰ τὰ ἀνανεώσει. . . ἀνευ ἐγγυήσεως.

Θούκριτος. Πολὺ καλὰ, ἔρχομαι.

Χαρίων. Ἐὰν δὲν ἔλθης ἀμέσως ἀπόλωλα!

Θούκριτος. Ἐρχομαι ἀμέσως. Δὲν μοὶ ὑπολείπεται καιρὸς ἵνα σὲ εὐχαριστήσω, Πρωτόμαχε, διότι ἦλθες. Ἐλαβες χθὲς τὴν ἐπιστολήν μου; (ὁ Πρωτόμαχος νεύει ὅτι τὴν ἔλαβε) μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου δὲν εἶχον λάβῃ οὐδεμίαν εἰδησιν περὶ σοῦ . . .

Πρωτόμαχος. Καὶ σὺ πρὸ τόσο καιροῦ δὲν εἰδείξες σημεῖα ζωῆς. . .

Θούκριτος. Συμβάντα τῆς ζωῆς! περιῆλθον τὴν Ἀχαΐαν, τὴν Ἀργολίδα, τὰς νήσους καὶ τὴν Ἰωνίαν . . . Θαυμαστὴ ἡ τῆς Ἀθηνᾶς πόλις! ἐντεῦθεν μετὰξὺ ἡμῶν ἀγωνιζόμεθα καθ' ἑκάστην εἰς τὴν Πνύκα ἵνα τὴν ἐξευτελίσωμεν. Ὅσον ἀπομακρυνόμεθα αὐτῆς τοσοῦτον μανθάνομεν νὰ τὴν ἀγαπῶμεν. Δὲν λυποῦμαι διὰ τὸ ταξίδιον· ἐπανεῆλθον μὲ γνώσεις περισσοτέρας· μὲ δρᾶμά τι πλείοτερον . . . μὲ σύντροφον . . .

Πρωτόμαχος (διακόπτων). Ἐλαβες σύζυγον;

Θούκριτος. Καὶ φθάνει ἐπικαίρως, διότι λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σοὶ παρουσιάσω αὐτήν . . . τὴν ἐνυμφεύθην εἰς τὰ Μέγαρα ὅπου ἦτο παρὰ τινι θεῖῳ αὐτῆς . . . Ὅλον τὸ Αἶγατον δὲν ἔχει μαργαρίτην ἐφάμιλλον αὐτῆς.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΝΙΚΑΡΕΤΗ και ΟΙΑΝΩ

Θούκριτος (ἐξακολουθεῖ ὁμιλῶν, ἐνῶ ἡ Νικαρέτη εἰσέρχεται λαμπρῶς ἐνδεδυμένη κλίνουσα τὴν κεφαλὴν μετὰ τρόπου μετριόφρονος

ἄμα καὶ ἄλαζόνος). Ἐμπρός, ἔμπρός, Νικαρέτη . . . Σοὶ παρουσιάζω τὸν Πρωτόμαχον τὸν Λυσανίου, Χαλκργέξ . . .

Πρωτόμαχος. Χαρίεσσα Νικαρέ . . . (Νέαιρα!! . . .) (παρατηρῶν αὐτὴν ἐκπλήσσεται, ἡ δὲ λέξις τοῦ μένει εἰς τὸ στόμα).

Θούκριτος (τελειῶνων τὴν παρουσίαν). . . Φίλτατον μεταξὺ τῶν φίλων μου, εἰλικρινῆ καὶ ἠναρετώτατον μεταξὺ τῶν Ἐρεχθιδῶν.

Νικαρέτη (μετὰ χάριτος). Οἱ ξένοι θεοί, ἄς σέ διαφυλάξωσιν, ὦ Πρωτόμαχε! Φίλος τοῦ Θούκριτου, ἡ φίλα του εἶνε τὸ καλλίτερον ἐγκώμιον διὰ σέ. Ὡς εὖ παρέστης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Θούκριτου.

Θούκριτος (πρὸς τὸν Πρωτόμαχον ἰδιαιτέρως). Σοὶ φαίνεται ὠραία;

Πρωτόμαχος. Ἄ! . . . ναί! . . . (παρατηρῶν αὐτὴν πάντοτε ἐκστατικῶς προσπαθεῖ νὰ φαίνεται χαρίεις). Ἡ χουσὴ Ἀφροδίτη τῆ ἔδωκε τὸν κεστόν της . . .

Θούκριτος. Καὶ ἡ Πηνελόπη τὴν ἀρετὴν της (ὀμιλῶν μετὰ τοῦ Πρωτομάχου). Νικαρέτη! Νικήτρια, ἀρετή! Εἶνε ἀνταξία τοῦ ὀνόματος!

Νικαρέτη (μετριοφρόνως κλίνουσα τὴν κεφαλὴν). Θούκριτε!

Πρωτόμαχος (καθ' ἑαυτόν). Ταλαίπωρε Θούκριτε!

Θούκριτος (ἀπαντῶν πρὸς τὴν Νικαρέτην). Ὡ, ἄφες νὰ τὰ εἶπω! Ἡ εὐλογία τῶν θεῶν μετὰ σοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν μου!

Πρωτόμαχος (πάντοτε ἐκπεπληγμένος). Ἡ Νέαιρα ἔδω . . .

Θούκριτος (τῆ Νικαρέτη). Ἀφίνω σέ νὰ δεχθῆς τὸν ξενιζόμενον. . . ἐνῆ ἐγὼ συνοδεύω δι' ὀλίγας στιγμὰς τὸν Χαρίωνα . . . (Ὁ Χαρίων διαρκούσης τῆς σκηνῆς ταύτης βηματίζει χειρονομῶν χαμηλῆ τῆ φωνῆ ὡς ἀπομνημονεύων τὸν λόγον).

Νικαρέτη (ἀνήσυχος). Πῶς . . . ἀναχωρεῖς, Θούκριτε;

Θούκριτος. Θὰ λείψω μίαν στιγμὴν . . . ἐπιστρέφω ἀμέσως . . . (πρὸς τὸν Πρωτόμαχον). Σὺ μένε, εἶσαι ὁ ξένος μας.

Πρωτόμαχος (κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Θούκριτον, βιαίως καὶ ζωηρῶς). Καὶ πῶς τὴν ἐγνώρισες;

Θούκριτος. Ἄς σοὶ τὸ διηγηθῆ (πρὸς τὴν Νικαρέτην). Ἐπιστρέφω ἀμέσως. Δεῖξον αὐτῷ τὴν νέαν μας οἰκίαν . . . καὶ διηγήθητι πῶς ὁ Ζεὺς μᾶς ἤνωσε . . . Σὲ ἀκολουθῶ, ὦ Χαρίων (ἀναχωρεῖ μετ' αὐτοῦ ὁ Χαρίων ἀναχωρῶν ἐξακολουθεῖ τὴν μιμητικὴν του, ὁ Θούκριτος πλησίον τοῦ κατωφλίου σταματᾷ, στρέφεται ἐκ νέου πρὸς τὴν Νικαρέτην, εὐμενῆς δὲ καὶ μειδιῶν προσφωνεῖ αὐτήν). Νικαρέτη! (Ἡ Νικαρέτη προστρέχει πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν φιλεῖ ὁ Θούκριτος ἀναχωρεῖ ἐκ νέου, εἶτα σταματᾷ καὶ τὴν προσφωνεῖ ἐκ νέου). Ἀκόμη! . . .

(Ἡ Νικαρέτη ἐπιστρέφει πάλιν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν φιλεῖ ἐκ νέου).
Πρωτόμαχος (πρὸς τὸν Θούκριτον ἀναχωροῦντα). Πάντοτε οὕτω;
Θούκριτος (μετ' ἀπολύτου ἡρεμίας). Πάντοτε! . . . (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΝΕΑΙΡΑ καὶ ΠΡΩΤΟΜΑΧΟΣ

(Ὁ Πρωτόμαχος βηματίζει ζωηρῶς καὶ σπασμωδικῶς, ἡ Νέαιρα, θέλουσα νὰ φαίνεται σοβαρά, κάθεται καὶ κεντᾷ ἐργόχειρόν τι παρατεταμένη σιωπή. Ἡ Νέαιρα ἀποφασίζει πρώτη νὰ διακόψῃ τὴν σιωπὴν χωρὶς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νὰ ἀποσπασθῶσι τοῦ ἐργοχείρου).

Νικαρέτη. Καὶ οὕτω. . . οὐδὲν κκλόν, ὦ Πρωτόμαχε, ἔχεις νὰ μᾶς διηγήθῃς; . . . Τί νέον μᾶς φέρεις ἐκ τῆς πόλεως; Ἡ Γλυκέρα δίδει πάντοτε συναναστροφάς;

Πρωτόμαχος (ιστάμενος καὶ ὀμιλῶν ψυχρῶς). Πάντοτε . . . (Περιπατεῖ ἐκ νέου).

Νικαρέτη (μετὰ τινα διακοπὴν προσπαθοῦσα ὅπως ἡ συνδιάλεξις ἐπαναληφθῇ). Θὰ εἶνε ὠραῖα τὰ προσεχῆ Παναθήναια; (Διακοπή). Τὸ πιστεύεις; . . .

Πρωτόμαχος (ὡς ἄνω). Πιστεύω! . . . (Διακοπή).

Νικαρέτη. Θὰ ἔχωμεν νέας κωμωδίας πολλὰς;

Πρωτόμαχος. Πολλὰς! . . .

Νικαρέτη. Ἴσως καὶ ὁ Μένανδρος θὰ συναγωνισθῇ;

Πρωτόμαχος. Ἴσως! . . .

Νικαρέτη (μειδιῶσα ὑψώνει τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς ἐργασίας). Ἄ, ἄ! εἰς τὸ Τροφώνιον ἄντρον μοὶ εἶπον ὅτι ἡ ἡχώ ἐπαναλαμβάνει πάντοτε οὕτω . . .

Πρωτόμαχος (εἰρωνικῶς). Καὶ εἰς ἐμὲ ἐν αὐτῷ μάντις μοὶ ἐχρησμοδότησεν ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Θουκρίτου ἤθελον εὔρει (πλησιάζων εἰς τὸ οὐς αὐτῆς μετὰ φωνῆς χαμηλῆς, ἀλλὰ παλλούσης), τὴν Νέαιραν!..

Νικαρέτη (λίαν ἡσύχως, ἀφελῶς μειδιῶσα καὶ ἐξκκολουθοῦσα τὴν ἐργασίαν τῆς). Τοῦτο ἄς σὲ πείσῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίδῃς πίστιν εἰς τὰς μαντείας. Ὁ μάντις ἐκεῖνος σοὶ ἔκλεψε τὰ χρήματα.

Πρωτόμαχος. Τοῦναντίον μοὶ φαίνεται . . . διότι οἱ ὀφθαλμοὶ μου εἶνε καλοί. Ἀρνήθητι ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθές . . . (μετὰ παλλομένης φωνῆς), Νέαιρα!! . . .

Νικαρέτη. Τὴν ἀπάλιν μοὶ φαίνεται . . . διότι τὸ ὑπάρχον καὶ μό-

νον εἶνε τὸ ἀληθές. Εἰμί ἢ Νικαρέτη καὶ σὺ ὄνειρεύεσαι. Τὰ φύλλα μαραίνονται καὶ τὰ φθινοπωρινὰ ὄνειρα εἶνε ἀπατηλά.

Πρωτόμαχος. Καὶ ἂν δὲν εἶνε ; . . .

Νικαρέτη. Τότε . . .

Πρωτόμαχος (λίαν ζωηρῶς). Δῆλα δὴ ; . . . (ἐπικνακτῶν τὴν ἡρεμίαν), δὲν ἤξεύρω . . .

Νικαρέτη (λίαν ἡσυχος). Ἐγὼ ὅμως ἤξεύρω . . .

Πρωτόμαχος. Τί ;

Νικαρέτη. Ὅτι ἀγαθὸς δαίμων τὴν πρωίαν μὲ ἐνθυμήθη . . . διότι σήμερον μοὶ ἐπετρέπη νὰ ἀνακουφίσω τὴν συνείδησίν σου, καὶ νὰ σοὶ ἀναγγείλω ὅτι ἡ Νέαιρα σὲ ἐσυγχώρησε . . .

Πρωτόμαχος (ζωηρῶς). Σὺ ; ! . . . (εἰρωνικῶς καὶ ἐπικνακτῶν τὴν ἡρεμίαν), δὲν ἐγνώριζον ὅτι εἰς σὲ ἐναπόκειται νὰ μὲ συγχωρήσῃς.

Νικαρέτη (ἀφίνουσα τὴν ἐργασίαν ὑψώνει τὴν κεφαλὴν). Ἀλλὰ εἰς ἐμὲ προφανῶς ! Κόρην οὕσαν μὲ ἀφήρπασας ἐκ τῆς φαιδρῆς θυμηγύρεως τῶν φίλων, ἐκ τῆς ἀγάπης τῶν οἰκείων μου, ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, εἰς ἃν ἔζων, περιβαλλομένη ὑπὸ σεβασμοῦ καὶ μερίμνης. Σὲ προετίμησα ἀπὸ νέους σπουδαιότερους σοῦ καὶ κατὰ τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν παρουσίαν. Ἠλπιζον ἐκ τοῦ ἔρωτός σου χαρὰς μᾶλλον εὐφροσύνης καὶ ἡμέρας ἡρέμου. Ταῦτα πάντα διήρκεσαν μίαν καὶ μόνην σελήνην . . . καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν τούτων μὲ ἀπέπεμψας, ἐλεεινὴ ὕbris πρὸς κόρην τῶν Ἀθηνῶν.

Πρωτόμαχος (εἰρωνικῶς). Ἐλεεινὴ . . . οὐχὶ τόσον, ἀφ' οὗ παρηγορήθῃς.

Νικαρέτη (ἀπαντῶσα ἀμέσως). Δὲν ὀφείλω τοῦτο εἰς σέ, ἀφ' οὗ οἱ πολυεὐσπλαγχνοὶ θεοὶ μὲ ἀπέστειλαν τὸν παρήγορον.

Πρωτόμαχος (ὡς ἄνω). Καλοὶ ἄνθρωποι . . . αὐτοὶ οἱ θεοί.

Νικαρέτη (μετὰ εὐπροσηγόρου ζωηρότητος ἐργαζομένη). Τολμᾷς νὰ ὀμιλῆς δι' αὐτούς ; ἔχουν καλλιτέραν τῶν ἀνθρώπων καρδίαν ἐνθυμοῦ τὴν δυστυχῆ Ἀριάδνην ! . . . μετὰ τούτους ὄρκους ἔρωτος, ἀφ' οὗ καὶ μικτέρα τὴν κατέστησεν ὁ σύζυγος αὐτῆς Θησεύς, δὲν ἤσχύνθη νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἐπὶ ἐρήμου ἀκτῆς. Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κατηγορήσῃ αὐτὴν ὡς πράξασαν οὔτε σκεφθεῖσαν κακῶς ! . . . Καὶ τί θὰ ἐγένετο ἐὰν ὁ καλὸς θεὸς Διόνυσος δὲν ὑσπλαγχνίζετο παραλαβὼν αὐτὴν οἶκοι ὅπου κατέστησεν αὐτὸν πατέρα ὠραίων καὶ ῥωμαλέων τέκνων.

Πρωτόμαχος (ἐκ πείσματος προσπαθῶν καὶ αὐτὸς νὰ φωνῆ εὐπροσηγός). Βεβαίως . . . βεβαίως . . . σὲ συμφέρει νὰ διηγηθῆς οὕτω

τὴν ἱστορίαν. Φαίνεται ὅμως ὅτι τινὲς βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ Ἀριάδνη τόσο ἐυκόλως δὲν παρηγορήθη (παρρηγιῶν αὐτὴν καὶ προφέρων διακεκομμένως), ὅπως αἱ ἄλλαι . . . καὶ ὅτι αἱ κόραι τῆς νήσου, ὅπως ἐνθαρρύνωσιν αὐτὴν, ἠναγκάσθησαν νὰ τῇ δείξωσι πλεονεξίας τοῦ Θεοῦ ἐπιστολάς· καὶ ὅταν δὲν ἠδυνήθησαν πλέον νὰ τῇ ἀποκρύψωσι τὴν ἀλήθειαν, ἢ δυστυχῆς ἐκ λύπης διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν . . . ἀπηγχονίσθη (μετὰ δυνάμεως)· αὐτὸς μάλιστα ἦτο ἀληθὲς ἔρωσ! . . . καὶ δι' αὐτὸ ὁ Θεοσεὺς μεταμεληθεὶς ἐκλαυσεν αὐτὴν . . .

Νικαρέτη (εἰρωνικῶς). Μετὰ τὸν θάνατόν της . . . αἱ;

Πρωτόμαχος (δυνατώτερα χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν διακοπὴν). Καὶ ὁποῖαν νεκρικὴν πομπὴν τῇ ἔκαμε! . . . καὶ δι' ἐξόδων τοῦ! καὶ πόσους δὲν τῇ ἀνήγειρεν ἀνδριάντας! καὶ ποσάκις κατ' ἔτος ὑπὲρ αὐτῆς δὲν ἐθυσίασε!! . . .

Νικαρέτη (εἰρωνικῶς). Καὶ σὺ ἐννοεῖται τὰ αὐτὰ θὰ ἐπραττες. Ἀλλὰ βλέπεις δὲν εἶχον πολλὴν ὀρεξιν νὰ ἀπαγχονισθῶ . . . Νοῶ ὅτι θὰ μοὶ πύγνωνόμεις, θὰ μοὶ ἀνήγειρες ἀνδριάντας . . . ἀλλὰ τί θέλεις; . . . ἤσθανόμην ὅτι ἤμην νέα καὶ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι τὴν ζωὴν, ἣν εἶχεν ὀρίσει ἡ Λάχσις δὲν εἶχον εἰσέτι ἀπολαύσει.

Πρωτόμαχος (εἰρωνικῶς καὶ ὀργισμένος διὰ τὴν ἀταραξίαν της). Τοῦλάχιστον . . . ἀπακλύπτουσι τώρα . . .

Νικαρέτη. Ἄ, ναί! ὁ Θούκριτος εἶνε τόσο καλός! . . . ἀλλὰ σὺ ὀμιλεῖς μὲ τινα τόνον . . . Ἐγώ, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἤμην ὀργισμένη κατὰ σοῦ δὲν εἶμι . . . ἐνῶ σὺ . . .

Πρωτόμαχος (σφίγγων τοὺς ὀδόντας). Ἐγώ . . . σιωπῶ . . . ἵνα μὴ ἐνθυμοῦμαι . . .

Νικαρέτη (μετανοοῦσα μὲν, ἀλλ' ὑπερηφάνως ὑψώνουσα τὴν κεφαλὴν). Τί;

Πρωτόμαχος (μὴ ἐμμένων πλέον εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὀμιλεῖ, μετὰ θυμοῦ δυσκόλως κωλυνοζομένου). Ζητῶ ἀπὸ σέ νὰ μάθω τί ἔκαμες τὰ δῶρα, τὰ ὅποια κρυφίως ἐλάμβανες παρὰ τοῦ Νικάρχου! . . . Τοῦτο βεβαίως δὲν λησμονεῖται . . . αἰσχρὰ!

Νικαρέτη (ἐγχειρομένη βιαίως ἀπαντᾷ ὑπερηφάνως). Ἄ, μὲ τὰς δύο θεάς! λησμοναῖς ποῦ εἶσαι, καὶ ὅτι δὲν σέβασαι τὴν Νικαρέτην . . . Ὁ Θούκριτος δὲν εἶνε ἐδῶ . . . ἐπίτρεψόν μοι νὰ ἀναχωρήσω (μεταβαίνει εἰς τὰ δωμάτια της).

Πρωτόμαχος. Νέαιρα! . . . οὐχί . . . οὐχί . . . ἀκουσον πρῶτον.

Νικαρέτη (μεθ' ὑπερηφανείας ἐπὶ τοῦ κατωφλίου). Ἡ Νέαιρα ἀπέ-

θανε! και οὐδὲν ἔχει νὰ σοὶ ἀπαντήσῃ, ὅπερ δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν Νικαρέτην! . . . (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΠΡΩΤΟΜΑΧΟΣ μόνος, εἶτα ΘΟΥΚΡΙΤΟΣ

Πρωτόμαχος (ἀκολουθῶν αὐτὴν ὅπως τῇ ὁμιλήσῃ). Νέαιρα! . . . (Ἡ Νέαιρα κλείει τὴν θύραν ἐνώπιόν του). Ἄ! ἀναίσχυντος ἐρωτότροπος . . . Καὶ ὁ Θούκριτος ἔχει αὐτὴν ὡς θησαυρόν! Ἄ, ἄ, ἄ! . . . (Γελά νευρικῶς ἐκ θυμοῦ. Ὁ Θούκριτος εἰσέρχεται φέρων μεθ' ἑαυτοῦ μικρὸν καλάθιον, ὅπερ θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

Θούκριτος. Εἶσαι εὐθυμος . . . Μόνος; . . . Καὶ ἡ Νικαρέτη; . . .

Πρωτόμαχος. Ἀπεσύρθη πρὸ ὀλίγου.

Θούκριτος (κατὰ μέρος). Ἄ! . . . ἄ! . . . Ἄ, θὰ ὑπῆγε νὰ ἐτοιμασθῇ . . . Καὶ πῶς σοὶ ἐφάνη;

Πρωτόμαχος (μειδιῶν μετὰ εἰρωνείας καταστελλομένης). Εἶσαι εὐχαριστημένος;

Θούκριτος. Μὰ τὸν Δία! βεβαίως εἶμι! . . .

Πρωτόμαχος. Ἐγώ, παραδείγματος χάριν, δὲν ἤμην τόσοσ . . . ἔταν ἤμην . . . (διακόπτει τὸν λόγον, νομίζων ὅτι θὰ καταπλήξῃ), σύζυγός της . . .

Θούκριτος (μετὰ τελείας ἀδιαφορίας). Ἄ! . . . τὸ ἤξευρα.

Πρωτόμαχος (ἠλιθίως παρατηρῶν). Πῶς! . . . τὸ ἤξευρες; . . .

Θούκριτος. Τί διάβολο!

Πρωτόμαχος. Καὶ σύ; . . .

Θούκριτος (ἠρέμως καὶ φυσικῶς). Τί τὸ παράξενον; . . . Καθ' ἑκάστην αἰ κόραι τῶν Ἀθηνῶν μεταβαίνουσι ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον σύζυγον, διαδοχικῶς δι' ἐκχωρήσεως μεταξύ ζώντων, ἢ δικαιοματι ὀρφανίας ἢ ἄλλως πως· καὶ ἀπεδείχθη ὅτι οὔτε οἱ πρῶτοι σύζυγοι ἀπέθανον, οὔτε οἱ δεῦτεροι εὐρέθησαν χειρότεροι.

Πρωτόμαχος. ὦ! ὡς πρὸς τοῦτο ναί! . . . (πικρῶς)· ἀλλ' ὑπάρχουν (βραδέως προσφέρων τὰς λέξεις), σύζυγοι καὶ σύζυγοι . . .

Θούκριτος (λίαν ἡσύχως, φυσικώτατα). Ἐπίτρεψόν μοι . . . Δὲν θὰ τὴν ἐγνώρισες καλά . . . δὲν θὰ εὔρες τὸν σφιγμὸν της. Δὲν εἶνε τόσοσ εὐκολὸν νὰ εὔρη τις τὸν σφιγμὸν γυναικός. Καὶ αὐτός ὁ Μεγέλας, ἂν εἶχεν εὔρη τὸν τῆς Ἑλένης, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος δὲν ἤθελε

γίνει. Παρατήρησον δὲ πῶς ὁ Μενέλκος, καίτοι τοσκῦτα ὑπέφερεν ἐξ αὐτῆς, ἦτο εὐχαριστημένος νὰ τὴν λάβῃ ἐκ νέου . . .

Πρωτόμαχος. Καὶ διὰ τοῦτο ἠξιώθη νὰ ὑβρισθῇ ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου . . .

Θούκριτος. Σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε μαργαρίτης . . . Εὐτύχημα εἶνε εἶτι τὴν ἀφήκες εἰς ἐμέ . . . (τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα). Σὲ εὐχαριστῶ!

Πρωτόμαχος (μειδιῶν καὶ προσπαθῶν νὰ δεῖξῃ ἀδιαφορίαν). Ἄ! πρὸς θεοῦ . . . μεταξύ φίλων . . ., ἂν εἶνε τοῦτο μόνον . . .

Θούκριτος. Ὁρεῖλω εἰς αὐτὴν τὰς ἡδυτέρας χαράς, ἃς ἀπύλαυσα εἰς τὴν ζωὴν μου.

Πρωτόμαχος (ζωηρῶς καὶ ἐσπευσμένως). Χαράς; ὁποίας;

Θούκριτος (μετὰ μεγάλης εἰρωνείας). Παντός εἶδους!

Πρωτόμαχος. Ἄ!

Θούκριτος. Σοὶ λέγω ὅτι δὲν τὴν ἐγνώρισες! . . . Ἐπὶ πόσον συνέζησες μετ' αὐτῆς;

Πρωτόμαχος. Ὀκτῶ μῆνας—καὶ ἦσαν ἀρκετοί.

Θούκριτος. Ἐγὼ ἔν ἔτος—καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκόμη εἶμαι εἰς τὴν ἀρχὴν. Καθ' ἐκάστην ἀνακαλύπτω ἐν αὐτῇ νέαν ἀξίαν, ἣτις μοὶ παρέχει νέας τέρψεις . . .

Πρωτόμαχος (ζωηρῶς καὶ μετὰ σπουδῆς). Τέρψεις; . . ὁποίας; . .

Θούκριτος. Τέρψεις . . . παντός εἶδους.

Πρωτόμαχος. Ἄ!

Θούκριτος. Σοὶ ἐπαναλέγω ὅτι δὲν τὴν ἐγνώρισες! . . . Βλέπεις τὸ δαγκασμένον τοῦτο κυδώνιον; (λαμβάνει αὐτὸ ἐκ τραπέζης). Εἶνε τὸ ἐνθύμημα τῆς πρώτης ἡμῶν ἡμέρας . . . Παρατήρησον ἐπ' αὐτοῦ πῶς οἱ μικροὶ τῆς ὀδόντες μετὰ τῶν ἰδικῶν μου, ἀφήκαν τὰ ἔχνη των! Οὕτω αὐτὰ ἐνετυπώθησαν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν . . . (δάκνων τὸ κυδώνιον). Εἶνε νόστιμον . . . καὶ μάλιστα γλυκύ. . . (πλησιάζει αὐτὸ εἰς τὸ στόμα του), δοκίμασον πόσον εἶνε γλυκύ.

Πρωτόμαχος (ἀποτόμως ἀπωθῶν αὐτό). Εὐχαριστῶ!

Θούκριτος. Μεταξὺ τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν δὲν ἠδύνασο νὰ μοὶ προσφέρῃς ὠραιότερον!—Οἱ θεοὶ νὰ σὲ ἀνταμείψουν . . .

Πρωτόμαχος. Καὶ οἱ θεοὶ σοὶ διηγήθησαν διατί τὴν ἀπέπεμψα; Σοὶ διηγήθησαν ὅτι ἠναγκάσθην νὰ διαζευχθῶ αὐτήν, ἐγὼ ὁ ὅποιος θὰ ἔδιδον δι' αὐτήν . . .

Θούκριτος (προλαμβάνων). Ὅλον τὸ αἷμα. Ἄλλ' ἂν ἠγάπας αὐτήν, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ εἶπω, ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήσης.

Πρωτόμαχος. Τί;

Θούκριτος. Διότι αἱ θωπεῖαί της θὰ σέ ἀπεζημίουν δις διὰ τὰς ἀπιστίας της. Εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπάρχουν τόσοι σύζυγοι εὐχαριστημένοι εἰς τὸ εἶδος τοῦτο της συζυγικῆς εὐδαιμονίας . . . Καὶ αὐτὸς ὁ Χαρίων! Ἀλλὰ, ἐπίτρεψόν μοι, τοῦτο δὲν εἶνε περίστασις . . .

Πρωτόμαχος. Ἄ! ὄχι!! . . . Καὶ ἐγνώριζες . . . τὰ δῶρα, ἀτινὰ ὁ Νίκαρχος ἀπέστειλεν εἰς αὐτὴν κρυφίως;

Θούκριτος. Ἄ! ναί!! . . . Γνωρίζω, γνωρίζω . . . Μοὶ τὸ εἶπεν αὐτὸς ὁ ἴδιος!

Πρωτόμαχος (λίαν ζωηρῶς). Αὐτὸς! . . . σοὶ εἶπεν; . . . Τί σοὶ εἶπεν;

Θούκριτος. Ὅτι ἐπέστρεφεν αὐτὰ εἰς τὸν ἀπεσταλμένον, ὅστις διὰ δευτέραν φοράν της τὰ εἶχε φέρῃ καὶ ἤθελε νὰ τὸν δείρῃ διὰ τῶν ὑπηρετιῶν της.

Πρωτόμαχος (μετ' ἐκπλήξεως). Καὶ τότε;

Θούκριτος. Τότε . . . ὅταν ἐκατηγόρεις αὐτὴν, ἐπίμονος αὐτὴ προὔτιμησε τὴν ἀποπομπὴν μᾶλλον ἢ νὰ κατέλθῃ εἰς ἀπολογία καὶ ζητήσῃ τὴν της ὑπολήψεως της ἐλεημοσύνην.

Πρωτόμαχος (ἐκθαμβός). Λοιπὸν . . . ἦτο τιμὰ; . . .

Θούκριτος. Ἄν ἦτο; . . .

Πρωτόμαχος (ζωηρῶς). Τότε καὶ ἐγὼ τὴν ἐθεώρουν τοιαύτην! . . .

Θούκριτος. Ἀλήθειαν λέγεις; . . . τοῦτο εἶνε ἐξάκισιον (παῦσις). Καὶ παλὺ ἐκλαυσε διὰ τὴν ἀποπομπὴν! Πολύ, σέ ἠγάπα!

Πρωτόμαχος (ὡσεὶ ἐλπίζων). Καί; . . .

Θούκριτος. Καὶ τῶρα ἀγαπᾷ ἐμέ. (Ὁ Πρωτόμαχος μένει τεταραγμένος).

Πρωτόμαχος. Τὴν ἐνυμφεύθης;

Θούκριτος (ἀνκαστενάζων). Εἶθε! . . . ὁ νόμος εἶνε ἀδυσώπητος . . . ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος ἐν τοῖς νυκτὶς καὶ ὁ γάμος εἰς τὴν ἀποπεμφθεῖσαν ἕνεκα μοιχείας. Ὁ νυμφευόμενος αὐτὴν Ἀθηναῖος ὑποπίπτει εἰς τὰς αὐτὰς τοῦ νυμφευομένου ξένην ποινὰς, καὶ ἡ γυνὴ πωλεῖται διὰ τοῦτο ἠλλαξέ τὸ ὄνομά της. Ἡ Νικαρέτη σήμερον θεωρεῖται σύζυγός μου, ἐγὼ δὲ σύζυγος αὐτῆς καὶ ὡς νὰ ἤμεθα τοιοῦτοι, ζῶμεν εὐτυχεῖς.

Πρωτόμαχος. Ἄ! ναί! . . .

Θούκριτος. Αἱ μεγάλαί μοῦαι δὲν βομβίζουν εἰς τὸν οἶκόν μου. Εἶσαι ὁ μόνος Ἀθηναῖος, ὃν ἄφησα νὰ εἰσέλθῃς ἐνταῦθα. Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀβλαβής . . . καὶ τοῦτο εἶνε ἄλλο πρᾶγμα.

Πρωτόμαχος. Ἐγώ . . . ἀβλαβής;

Θούκριτος. Δὲν ἦσο σύζυγός της; διὰ σέ προνοεῖ ὁ νόμος. Τὴν ἀπέπερψας ἕνεκα μοιχείας . . . καὶ ἂν σέ συνελάμβανον ὀμιλοῦντα πάλιν μετ' αὐτῆς περὶ ἔρωτος ἤθελες ὑποπέσῃ εἰς ποινὴν ἀτιμίας καὶ εἰς τὰ ἐπακόλουθά της. Διὸ οἱ σύζυγοι, ἂν καὶ τὰ διαζύγια εἶνε εὐκόλα, πρὶν ζητήσωσιν αὐτὰ τὸ σκέπτονται . . . Δὲν δύνασαι νὰ θίξῃς οὔτε τὸν δάκτυλον αὐτῆς . . . ὅθεν δι' ἐμὲ δὲν λογιζέσαι ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὡς φίλος καὶ ξενιζόμενος! ὦ, ναί . . . (σφίγγει τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ὃ δὲ Πρωτόμαχος μορφαίνει). Ἡ Νικαρέτη ὁμως ἀργαπορεῖ . . . (Φωνάζει δυνατὰ). Νικαρέτη! . . . (Ἡ Νικαρέτη φαίνεται, εἰς τὴν θύραν δι' ἧς ἀπῆλθε).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΝΙΚΑΡΕΤΗ καὶ ΟΥΑΝΩ

Θούκριτος. Πῶς; οὕτω ἀφίνεις τὸν ξενιζόμενόν μας;

Νικαρέτη. Μετέβην νὰ ἐπιτηρήσω τὰς ὑπηρετίας. Δὲν ἦσο . . .

Θούκριτος (νεύων καὶ μειδιῶν). Ὅλα τὰ εἶπομεν.

Νικαρέτη. Ἄ . . .

Θούκριτος. Οὐδὲν κοινὸν μεταξὺ σας . . . Αὐτὸς δὲν λογιζέται . . . Δύνεθε κάλλιστα νὰ βμιλήσητε . . . Μάντευσον περὶ τίνος ὀμιλήσαμεν . . .

Νικαρέτη. Περὶ τίνος;

Θούκριτος. Διὰ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον μοι ἔκαμε καὶ διὰ τὴν ἐξαιρέτην ιδέαν, ἣν ἔλαβε νὰ σέ ἀφήσῃ ὅπως γίνῃς ἰδική μου. (Πρὸς τὸν Πρωτόμαχον). Ἴδὲ πόσον εἶνε ὄραία . . . Νικαρέτη! . . . Ἐλθέ . . . (πρὸς τὸν Πρωτόμαχον): μετὴν εἰδειάν σου; (φιλεῖ τὴν Νικαρέτην).

Πρωτόμαχος (μετὰ βεβιασμένης ἀδιαφορίας). ὦ! . . . κάμε . . . καὶ ἂν πρέπη . . .

Θούκριτος. Οὐχί, οὐχί, μείνε πρὸς σέ δὲν ἔχομεν μυστικά. Δὲν εἶνε περίπτωσις. Δὲν εἶνε ἀληθές, Νικαρέτη; εἰάν δὲ χρεωστῶμεν εἰς αὐτὸν τὴν εὐτυχίαν μας, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γίνῃ μάρτυς αὐτῆς . . .

Νικαρέτη. Βεβχίως.

Θούκριτος. Καὶ νὰ ἴδῃ ἰδίους ὀφθαλμοῖς, ὅτι γνωρίζομεν νὰ ἐκτι-

μῶμεν τὴν ἀξίαν τῆς εὐεργεσίας του. Ὅφειλομεν τὴν γλυκεῖαν ταύτην ἱκανοποιῆσιν εἰς τὴν καρδίαν του. Δὲν σοὶ φαίνεται; . . .

Νικαρέτη. Βεβαιότατα.

Πρωτόμαχος (βεβιασμένως). Εὐχάριστῶ.

Θούκριτος. Τσοῦτον μάλλον σήμερον . . . Τί ἡμέρα εἶνε σήμερον, Νικαρέτη;

Νικαρέτη. Ἄγομεν τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀλώων . . . τὸ ἡμισυ τῶν Ἀθηνῶν εὐρίσκεται εἰς τὰς ἐξοχάς.

Θούκριτος. Ἡ ἀγκυπητὴ σου ἑορτὴ. Καὶ δὲν μοι εἶχες εἰπῆ τίποτε Ἰδέ, ὦ Πρωτόμαχε, τὴν φιλάρεσκον! ἤθελε νὰ ἴδῃ ἂν ὁ Θούκριτός της θὰ τὸ ἐνεθυμεῖτο.

Νικαρέτη. Δὲν εἶνε ἀληθές!

Θούκριτος. Εἰς τὸν Θούκριτον ταῦτα δὲν γίνονται (ἐνῶ ὀμιλεῖ λαμβάνει τὸ μικρὸν καλάθιον, τὸ ἀνοίγει καὶ ἐκβάλλει περιδέρασιον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐκ μαργαριτῶν).

Νικαρέτη. ὦ! ὦρατον . . . ἐξαίσιον! . . . καλέ μου Θούκριτε! . . . (τὸν ἐναγκαλίζεται)

Θούκριτος (δεικνύων εἰς τὸν Πρωτόμαχον τὸ περιδέρασιον). Πῶς σοὶ φαίνεται, ὦ Πρωτόμαχε; ὁποῖα φιλοκαλία!

Πρωτόμαχος. (μετὰ βεβιασμένου μειδιάματος). Ὁραιότατον!

Θούκριτος (πρὸς τὸν Πρωτόμαχον, ἐρωτικῶς παρατηρῶν τὴν Νικαρέτην). Ἄς ἴδωμεν πῶς προσκομίζεται εἰς τὸν χιονώδη ἐκαῖνον λαιμόν; (μειδιῶν δεικνύει εἰς τὴν Νικαρέτην ὅτι θέλει αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ τὸ κρεμάσῃ εἰς τὸν λαιμόν της).

Νικαρέτη (φιλαρέσκως δεχομένη τοῦτο). Πολὺ κακὰ μὲ συνειθίζεις, Θούκριτε! . . . Αὐτὰ εἶνε δαπάναι ἀφρονες. Εἰπέ του, ὦ Πρωτόμαχε, ὅτι αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ γίνωνται.

Θούκριτος (πρὸς τὸν Πρωτόμαχον). Εἰς ἐμὲ μὴ εἶπῃς οὐδὲν . . . δηλαδὴ . . . Εἰπέ εἰς αὐτὴν ὅτι εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ καλοῦ θεοῦ Διονύσου εἰς αὐτὴν ἤδη ἀνήκει νὰ τὴν τιμήσῃ καὶ ὡς καλὴ κόρη τῶν Ἀθηνῶν γνωρίζει πῶς περιποιοῦνται τοὺς ξενιζομένους. Νικαρέτη . . . ἄς ὑπάγωμεν. Ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε δὲν σὲ ἠγάπησαν αἱ Μοῦσαι. Οὐδὲν μὰς εἶπες ἐπὶ τῆς λύρας . . .

Νικαρέτη (σκιαμαχοῦσα). Οὐχί, σήμερον δὲν ἔχω ὄρεξιν.

Θούκριτος. Ἐλα δά! γνωρίζεις καλῶς ὅτι δὲν ἀρνεῖται εἰς τὸν ξενιζόμενον τὸ μειδιάμα τῶν Πιερίδων (πρὸς τὸν Πρωτόμαχον). Ἄν ἤξευρες πόσον ἐτελειοποιήθη! ἐμπρός, Νικαρέτη . . . ἄς ἀκούσωμεν . . .

Νικαρέτη. Δέν ἔχω ὄρεξιν . . . οὐκ οἶδα τί ἔχω . . .

Θούκριτος (παρακαλῶν καὶ θέτων μετ' ἐπιμονῆς τὴν λύραν εἰς τὰς χεῖρας της). Μίαν μόνην . . . ἀλλὰ βραχεῖαν . . .

Νικαρέτη. Ἀλλὰ βραχεῖαν . . . (λαμβάνει τὴν λύραν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Θουκρίτου καὶ μετὰ τινα ἀνάκρουσιν τῆς λύρας ἄρχεται τῆς ἀπαγγελίας. Ἡ ἠθοποιὸς δέον νὰ μὴ ἀπαγγεῖλῃ ἀπλῶς τοὺς στίχους, ἀλλὰ νὰ τοῖς δώσῃ χροιάν δραματικὴν).

Κάτωχος καὶ μοναχῆ, τὴν κόμην λυτὴν
Μάτην ἢ Ἀριάδνη, ἐπὶ βραχῶδους ἀκτῆς
Θρηνοῦσα, φωνάζει ὄνομα ποθητόν,
Εἰς κύματ' ἀφρώδης πνίγεται ἢ φωνή.

Οἱ ἔνδακρὺς της, ἀλλ' ὠραῖοι ὀφθαλμοί,
Μακρόθεν ἀφανισθέντα ὀρώσιν ἱστόν,
«Οὐδὲν φεῦ! ὑπάρχει, οὐδὲ πλέον θεοί»
Καὶ ὁ βλάσφημος λόγος 'ς τὸν πόντον ἐπνίγη.

Κληματοφόρος θεὸς διερχόμενος,
«Τί κλαίεις;» τῇ λέγει, «τί τόσον θρηνεῖς;
» Ἄν χάριν ἄλλης σ' ἔγκατέλιπον νύμφης
«Μυρίας ἐγὼ διὰ σὲ ἀπάρνοῦμαι».

Ἐγείρου, ὑπάρχουσιν εἰσέθ' ἡδοναί,
Οἱ γλυκεῖς ἐνόσω ὀφθαλμοί σου λάμπουν,
Καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς σου θάλλει τὸ ἔαρ.
Ἐγείρου, ὑπάρχουν θεοί τε καὶ ἄνθη.

ΘΟΥΚΡΙΤΟΣ

(τῷ Πρωτομάχῳ κωμικῶς χαμηλῆ τῇ φωνῇ).

Ἄ! ὁ θεὸς θὰ εἶμαι ἐγώ.

ΝΙΚΑΡΕΤΗ (ἐξακολουθοῦσα).

Αὐτῇ δὲ ἡ γλυκεῖα καὶ τερπνὴ φωνή,
Τὸ ἄλγος καταπραΰνει τῆς ψυχῆς της,
Ἐγφοῖ τὴν κεφαλὴν, τὰ δάκρυα παύουν,
Οἱ γλυκεῖς ὀφθαλμοί ἐν δακρύοις γελοῦν.

Ἐγείρεται καὶ πίπτει ἐπὶ τοῦ στήθους
 Τοῦ προσφωνοῦντος αὐτὴν καλλίστου θεοῦ,
 Ὑπ' ἐπίσταντος συζύγου, ἀποβληθεῖσα
 Ἢ Ἀριάδνη, ἐρᾷ ἀθανάτου θεοῦ.

(Τοὺς τελευταίους δύο στίχους ἀπαγγέλλει ὀρθία, στρέφουσα τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν Πρωτόμαχον).

Θούκριτος (ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν μετὰ ψυχικῆς διχόσεως). Θῆσαυρέ μου . . . ψυχὴ τῆς ἐμῆς ψυχῆς . . . (τῷ Πρωτομάχῳ). Μοὶ ἐπιτρέπεις . . . (Φιλεῖ τὴν Νικαρέτην· ὁ Πρωτόμαχος στρέφει τὴν κεφαλὴν μετ' ὀργῆς· ὁ Θούκριτος ἀφίπων τὴν Νικαρέτην πλησιάζει τὸν Πρωτόμαχον). Ὅποια φωνή! . . . ὅποια αἰσθήματα. Αἱ σειρήνες κἀθύνται ἐπὶ τῆς γλώσσης αὐτῆς! . . . Δὲν ἀξίζει νὰ προπιώμεν κατὰ τὸ γεῦμα εἰς ὑγιεῖαν της; ὦ! ναί· εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀλφῶν δοκιμάζεται ὁ νέος οἶνος, ἀλλὰ . . . ἔχω καὶ παλαιόν! θέλεις πῆρ ἐξ αὐτοῦ τοῦ οἴνου, ὃν ἔφερον ἐκ τῆς Θάσου; Ὁκ' ὑπάγω ὁ ἴδιος νὰ τοὺς φέρω· θέλεις τὸν δοκιμάσει! (Ἀπέρχεται). Ναί! σήμερον εἰς τιμὴν τῆς θεᾶς ἡ ἑορτὴ πρέπει νὰ εἶνε πλήρης . . . ἔλειπες σὺ μόνον (ἀπερχόμενος σταματᾷ πλησίον τῆς Νικαρέτης καὶ δεικνύει αὐτῇ τὸν Πρωτόμαχον). Νικαρέτη . . . συλλογίσου πόσα ὀφείλομεν εἰς αὐτόν . . . τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς αὐτὸν ὀφείλομεν (τὴν φιλεῖ ἐκ νέου ἐνῷ ἐπαναλαμβάνει τῷ Πρωτομάχῳ). Μοὶ ἐπιτρέπεις! . . . (τῇ Νικαρέτῃ). Τὰ φιλήματατά σου εἶνε γλυκύτερα τοῦ νέκταρος . . . (τῷ Πρωτομάχῳ). Κατέρχομαι ἤδη εἰς τὸ ὑπόγειον . . . (τῇ Νικαρέτῃ παρατηρῶν τὸν Πρωτόμαχον μετὰ λύπης). Ὁ δυστυχής! . . . καὶ δι' αὐτὸν ὀλίγον νέκταρ.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΠΡΩΤΟΜΑΧΟΣ καὶ ΝΙΚΑΡΕΤΗ

Νικαρέτη (ὀρθία παρατηροῦσα ἑαυτὴν εἰς καθρέπτην μετὰ φιλαρεσκείας καὶ τακτοποιοῦσα τὸ περιδέριον. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Θούκριτου ὁ Πρωτόμαχος τρέχει πρὸς αὐτὴν μετὰ τεθλιμμένης φωνῆς καὶ ἰκετεύων).

Πρωτόμαχος. Καὶ νομίζεις ὅτι δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν βάσανον ταύτην;

Νικαρέτη (μετ' ἀφιλείας). Ποίαν;

Πρωτόμαχος (ἰκετεύων περίλυπος μετὰ φωνῆς διακοπτομένης). Οὐχί! . . . οὐχί . . . μὴ ὀμίλει οὕτω. Ἀνέγκων εἰς τὴν ψυχὴν

σου. Δὲν εἶσαι ὅποια πρὸ ὀλίγου ἐφαίνεσο μετ' αὐτοῦ. Ὁ Θούκριτος μοὶ εἶπε . . . μοὶ εἶπε τὰ πάντα . . . Συγχώρησόν με, Νέαιρα, συγχώρησόν με!! . . .

Νικαρέτη (μετ' ἀδιαφορίας). Σὲ συνεχώρησα ἤδη . . . Δὲν σοὶ τὸ εἶπον;

Πρωτόμαχος (ὡς ἄνω). Οὐχί, οὐχί! δὲν ζητῶ τοιαύτην συγχώρησιν. Ἐὰν ἐγνώριζες ποσάκις κατηράσθην τὴν στιγμὴν τυφλοῦ θυμοῦ! ποσάκις σὲ ἐζήτησα εἰς τὸ ὄνειρόν μου! . . . ἀλλ' εἶχες φύγει . . . καὶ σήμερον σὲ ἀνευρίσκω ὠραιότεραν ὡς ἐκ τῆς βασκανίας τῆς τύχης.

Νικαρέτη (παρατηροῦσα ἑαυτὴν εἰς τὸν καθρέπτην). Ἄλλὰ δὲν εἶμαι δυστυχής . . .

Πρωτόμαχος (ὡς ἄνω). Μὴ τὸ εἶπης οὕτω . . . με αὐτὸν τὸν τόνον! μὴ μοῦ ὀμιλῆς οὕτω . . . βλέπεις ἐκεῖ κάτω τὸν ἥλιον πῶς καταδύει εἰς τὴν θάλασσαν καὶ χρυσιίζει τὴν κορυφὴν τῆς Ἀκροπόλεως; . . . ποσάκις κατὰ τὴν αὐτὴν ὄραν εἰς τὸν οἰκίσκον μας ἐκεῖ εἰς Πειραιᾶ, ἐνηγκαλισμένοι, παρατηροῦμεν αὐτὸν βυθιζόμενον εἰς τὰ κύματα ἐνῶ ἡ αὔρα μᾶς ἔφερε τὴν εὐωδίαν τῶν κήπων καὶ τὸν μακρυνὸν θόρυβον τῶν Ἀθηνῶν! Ἐκεῖ εὐρίσκεται ἡ μικρὰ μονήρης οἰκία περίλυπος, κκτησής, ἄνευ σοῦ! εἰς μίαν τὰ ἄλλα στέλλουν αὐτῇ τὸ χρωμα' τὸ μεϊδικμά σου δὲν τὴν εὐφραίνει; Ἐκεῖ, ἐκεῖ μεταξὺ τῆς χλόης εὐρίσκεται ὁ μικρὸς βωμὸς τῶν Χαρίτων, πρὸς ὃν μεταβαίνομεν τὴν πρωτὴν . . .

Νικαρέτη. Παλαιαὶ ἱστορίαι! παλαιαὶ ἱστορίαι! . . . (μετὰ παύσιν ὡσεὶ ἐνθυμουμένη διαμιάς τι). Καὶ . . . εὐρίσκεται πάντοτε ἐκεῖ εἰς τὴν δεινῆστοιχίαν ὁ θάμνος τῶν ὑκκίνθων;

Πρωτόμαχος (περίλυπος, ἐνθαρρυνθεὶς ὁμως). Πάντοτε . . . ὅπου μεταβαίνομεν . . .

Νικαρέτη (δικυόπτουσα εἰσέτι). Καὶ τὸ ἀγαλμα τοῦ συμπλέγματος τῶν Χαρίτων, τὸ ὅποτον εἶχε τὴν ῥίνα κεκομμένην; . . .

Πρωτόμαχος (δυσανασχετῶν) . . . τὴν ἔχει εἰσέτι . . . ὅπου μεταβαίνομεν.

Νικαρέτη (γελοῖσα). Ἄ! πόσον ἦτο γελοῖον! ἐφαίνετο ὁ Σωκράτης φορῶν ἐνδύματα κορασίου . . .

Πρωτόμαχος (ἐκτετυτικῶς). Πρὸς Θεῶν! . . . μὴ γελάς! . . . ἂν εἶνε ἀληθές ἔτι ἡμέραν τινὰ με ἠγάπησας . . .

Νικαρέτη (σβαρὰ ὡσεὶ ἐπαναχομένη εἰς τὴν ὀμιλίαν). ὦ! ναί... τοῦτο μάλιστα! καὶ πολὺ! . . .

Πρωτόμαχος. Βλέπεις . . . εἶνε ἀδύνατον ἐκεῖ νὰ μὴ αἰσθάνεσαι φωνὴν τινά . . .

Νικαρέτη (σοβαρῶς χαριεντιζομένη θέτει τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς καρδίας ὅπως ἀκούσῃ). Ποῦ ; . . . ἐδῶ ; . . . Ἄ ! . . . οὐδὲν αἰσθάνομαι

Πρωτόμαχος. Νέαιρα !

Νικαρέτη. Δὲν σ' ἐπρόδωσα διὰ τὸν Νικάρχον !

Πρωτόμαχος. Οὐχί, οὐχί. Ὁ Θούκριτος τὰ πάντα μοὶ διηγῆθη, τὰ πάντα γνωρίζω . . .

Νικαρέτη. Ὁ Θούκριτος ἐφεύσθη. Ὁ Νικάρχος πράγματι ἦτο ἐραστής μου . . . καὶ ἂν σὲ συνεχώρησα ἔπραξα τοῦτο, διότι καὶ ἐγὼ εἶχον ἡμέραν τινὰ ἀνάγκην συγχωρήσεως . . . καὶ δὲν ἔλαβον αὐτὴν. Σὲ ἐπρόδωσα μετὰ τοῦ Νικάρχου· βλέπεις λοιπὸν ὅτι καὶ ἂν τὸ ἐπεθύμουν (παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ μαγευτικῶν ὀφθαλμῶν), δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ τὸ λησμονήσῃς τελείως ! . . . Σὺ αὐτὸς τὸ εἶπες . . .

Πρωτόμαχος. Θεοί ! . . . (καταβεβλημένος ἀπὸ ἐσωτερικὴν πάλιν, μεμαγευμένος ἀπὸ τὸ προσηλωμένον ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα τῆς Νικαρέτης πλησιαζει αὐτὴν, καὶ μετὰ παῦσιν στρέφει πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον μετὰ δισταγμοῦ καὶ χαμηλῆς φωνῆς). Καὶ ἂν . . .

Νικαρέτη (παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ βλέμματος βασκάνου). Καὶ ἂν . . . τί ; . . .

Πρωτόμαχος (ὕποτακτικῶς παρατηρῶν αὐτὴν καὶ ἀπλήστως, μετὰ φωνῆς χαμηλῆς καὶ βραδείας, δισταζών). Καὶ . . . εἰάν ἐγὼ . . . ἐλησμόνουσιν τὸν Νικάρχον ; . . .

Νικαρέτη (ἐν ἐρεθισμῷ μειδιῶσα). Δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ λησμονήσῃς τὸν Θούκριτον.

Πρωτόμαχος (ἐπιμένων μετ' ἐπιθυμίας ἔτι μᾶλλον ὑπεκκαιομένης ἐκ τῆς ἀντιστάσεως). Καὶ εἰάν . . . ἐλησμόνουσιν τὸν Θούκριτον ;

Νικαρέτη (μειδιῶσα). Αὐτὸς καὶ ὁ Ἄρχων ἤθελον ἀναλάβῃ νὰ σοὶ τὸν ὑπενθυμίσωσι.

Πρωτόμαχος (μετ' αὐξανούσης ὑπεροψίας). Καὶ εἰάν . . . διὰ νὰ σὲ ἔχω . . . πάλιν . . . μίαν μόνην ὥραν περιεφρόνουσιν καὶ τὸν Θούκριτον καὶ τὸν νόμον, καὶ αὐτὸν τὸν ἄρχοντα καὶ τὰ πάντα ;

Νικαρέτη Ἄ ! . . . (μετὰ θριαμβευτικῆς ἀναφωνήσεως, μεταβάλλουσα δὲ ἐπὶ τὸ σπουδαιότερον καὶ τὴν φωνὴν καὶ τὸ βλέμμα) τότε ἤθελον εἶπῃ ὅτι ὁ ἀνὴρ εἶνε οὐτιδανός, διότι ἐν καιρῷ δὲν γνωρίζει τὰ τιμωρῆ καλῶς, ὅπως καὶ ἐν καιρῷ δὲν γνωρίζει νὰ συγχωρῆ καλῶς. Καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν χειρότερον δι' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας τῶν ἡμι-

μέτρων· ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἀγαπῶμεν καὶ ἐκείνους, οἵτινες μᾶς τιμωροῦσιν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχωσιν οὗτοι μέγα τι, ὠραῖόν τι καὶ αὐτὴ ἡ τιμωρία τοῦλάχιστον νὰ ἔχη τι τὸ φανταστικόν. Μὲ ἐνόμισες πταίσασαν· ἠδύνασο νὰ μὲ φονεύσης. . . τοῦτο μὲν ἦτο δίκαιον καὶ τρομερὸν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἐγὼ δὲ θὰ ἀπέθνησκον ἀγαπώσα σε· δὲν τὸ ἐπραξας. ἠδύνασο νὰ μὲ συγχωρήσης· τοῦτο μὲν θὰ ἦτο ὑψηλὸν ἐνώπιον τῶν θεῶν· ἐγὼ δὲ θὰ σε ἠγάπων ζῶσα· δὲν τὸ ἐπραξες. Περιωρίσθης νὰ μὲ ταπεινώσης πρῶτον ἵνα μὲ ἐπιθυμήσης κατόπιν! Καὶ διὰ ποῖαν βασκανίαν δυστυχημάτων μοὶ ὀμιλεῖς; Ἐὰν εἶχον καταβληθῆ ὑπὸ τῆς δυστυχίας τῆς διαζεύξεως ἤθελες ἐπαρθῆ. Ἐπειδὴ ἐπανέστην, ἐξηγέρθην, μὲ εὕρισκεις εἰσέτι ὠραίαν καὶ ὑπερήφανον, ἐρωτιδεὺς τις σε κατέλαβεν. Ἀπηξίους νὰ μὲ εἶχες, ἐὰν σκιὰ μόνον ὑποψίας ἐπιπτεν ἐπ' ἐμοῦ· σήμερον διὰ νὰ μὲ ἔχης θὰ ἐδέχεσο καὶ τὸ ἐνθύμημα δέκα ἐρώτων! . . . Τόση ἀγαθότης μετὰ τόσην αὐστηρότητα!; ἡ αὐστηρότης σου ἦτο μικρά. . . ἡ δὲ ἀγαθότης σου ἔρχεται πολὺ ἀργά!

Πρωτόμαχος (παρατηρεῖ τὴν Νικαρέτην ἱκετευτικῶς μεμαγευμένος, ὑποδουλωθεὶς ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς λάμπρας τοῦ θυμοῦ τοῦ βλέμματός της, τοῦ ἐξημμένου προσώπου ὠραιότητας ἐν τῷ θυμῷ της). Νέαιρα! . . .

Νικαρέτη (πλήρης θυμοῦ καὶ ὠραιότητος). Ἄ, τώρα μὲ ἀτενίζεις; Δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ ἀκτινοβολοῦσι καὶ ὅτι σοὶ φαίνομαι ὠραία ἐν τῇ ὀργῇ μου; Δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι, ἂν καὶ ἔνοχος, εἶμαι ἀξία τῆς ἀγάπης σου, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη ἠπίστησε πρὸς τὸν σύζυγόν της, καὶ ἐν τούτοις κἀθῆται μετὰξὺ τῶν Ἐπουρανίων; . . . Ἀτένισόν με! . . . ἀτένισόν με! . . . (τὸν παρατηρεῖ μετὰ σπινθηροβολούντων ὀφθαλμῶν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ὀπείων ὁ Πρωτόμαχος πίπτει γονυκλινής).

Πρωτόμαχος. Νέαιρα! . . .

Νικαρέτη (ὡς ἄνω) Ἔχεις μόνον ὀφθαλμούς; σοὶ φαίνεται τόσον τρομερὸν ἂν τόσον ὠραία ἦρεσα εἰς τὸν Νίκαρχον;

Πρωτόμαχος (γονυκλινής τετυφλωμένος ἐκ τοῦ πάθους, προσπαθῶν νὰ τὴν περιβάλῃ διὰ τῶν χειρῶν του). Καὶ ἂν σοὶ ἔλεγον ὅτι καὶ αὐτῷ σε λατρεύω; . . .

Νικαρέτη. Ἄ!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΘΟΥΚΡΙΤΟΣ, ΧΑΡΙΩΝ καὶ ΟΙ ΑΝΩ

Θούκριτος (ἐπὶ τοῦ κατωφλίου παρατηρῶν καὶ παρεμβαίνων μετὰ τῆς μεγαλητέρας ψυχραιμίας καὶ ἡσυχίας). Θὰ ἔλεγον. . . ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ὀρθόν.

Πρωτόμαχος (ἐγειρόμενος). Θούκριτε!

Θούκριτος (προχωρῶν μετὰ ψυχραιμίας). Ἴδέ, τοῦτο δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον. (Τῷ Χαρίωνι). Σημείωσον τοῦτο. (Ἡ Νικαρέτη ἐναγκαλιζέται αὐτὸν κλίνουσα τὸ πρόσωπόν της ἐπὶ τῶν ὤμων του). Εὐχαριστῶ, Νικαρέτη. Εἶσαι εὐχαριστημένη; δυνάμεθα τώρα νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Πρωτόμαχος (ἐκστατικός). Θούκριτε!

Θούκριτος (κρατῶν πάντοτε ἐνηγκαλισμένον τὴν Νικαρέτην καὶ ὁμιλῶν πρὸς τὸν Πρωτόμαχον μετὰ ψυχραιμίας). Σιώπα, εἶσαι ἀναιδής. "Ὅ,τι σὲ δὲν εὐχαριστεῖ ἐπιθυμοίς νὰ εὐχαριστῇ ἐμέ; μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐντὸς τοῦ νόμου καὶ σὺ ἐκτός. Τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ πρὸς τὸν Νίκαρχον ἔρωσ εἶνε πράγματι μῦθος ὡς σοὶ ἔλεγον.

Πρωτόμαχος. Καί; . . .

Θούκριτος. Naί, μῦθος . . . καὶ ἐνῶ σὺ ἐδέχεσθα αὐτὴν πρὸ ὀλίγου ἀτιμον, ἐγὼ, ὡς βλέπεις, εἶμαι ἀνώτερός σου, δεχόμενος αὐτὴν τιμὴν. Χαρίων, δύνασαι νὰ μαρτυρήσῃς περὶ τούτων ἀπάντων.

Χαρίων. Βεβαίως . . . ἄρες με . . . χάριν ἀντὶ χάριτος . . .

Θούκριτος. Θὰ μεταβῶμεν ὁμοῦ εἰς τὸν ἄρχοντα. Ἐὰν προηγηθῆς ἐμοῦ . . .

Χαρίων (πλησιάζων τὸν Πρωτόμαχον). Γυνὴ ἀπιστος διαζευχθεῖσα . . . σύζυγος συλληφθεῖς ἐνῶ ἀποπειράτο νὰ τὴν ἐπικνακτῆσῃ . . . δεινὸν τὸ πρᾶγμα . . . ποινὴ ἀτιμίας! ὦρατον τὸ συμβᾶν! . . . βοηθοῦν τὸν λόγον μου. (Πορεύεται ὅπως ἀναχωρήσῃ).

Πρωτόμαχος (ἐξησθενημένος στηρίζεται ἐπὶ κίονος, παρατηρῶν χαίμαί). Θεοί!

Νικαρέτη (ἐγείρουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Πρωτόμαχον εὐπροσηγῶρως) Οὐχί, Χαρίων, στήθι. (Ὁ Χαρίων ἱσταται). Πρωτόμαχε! (Ὁ Πρωτόμαχος τὴν παρατηρεῖ). Οὐδὲ οἱ θεοὶ ἐπιτρέπουν τὸ πεπρωμένον. Μετὰ τὴν ὕβριν διαζευχθεῖς με, καίτοι ἀθῶν ἐπανελάβες

αὐτὴν γὰρ μὴ ζητήσης ἐκ νέου, καίτοι πταίσασαν. Σ' ἐσυγχώρησα τὸ πρῶτον, σὲ συγχωρῶ τὸ δεύτερον . . . διότι ἡ γυνή, ὅταν συγχωρῆ πράττει τοῦτο κάλλιον τοῦ ἀνδρός. Δὲν σοὶ ἀνταποδίδω τὴν ἀτιμίαν, ἣν ἐπ' ἐμοῦ ἔρριψες. Οὔτε ὁ Χαρίων οὔτε ὁ Θούκριτος θὰ σὲ ἐνάξουν ἐνώπιον τοῦ Ἄρχοντος. Νοεῖται ὅτι δημοσίως θὰ ἀνακαλέσης τὴν κατηγορίαν . . . Ὁρκίζεσαι τοῦτο . . .

Πρωτόμαχος. Τὸ ὀρκίζομαι . . . καὶ τότε; (μετ' ἐκφράσεως ἐλπίδος προχωρῶν πρὸς αὐτήν).

Θούκριτος (μετὰ ψυχραιμίας, παρεμβαίνων μεταξὺ αὐτῶν καὶ σφίγγων τὸν βραχίονα τῆς Νικαρέτης). Τότε σὲ νυμφεύομαι τακτικῶς . . . διότι, μὰ τὸν Δία, ἠξιώθην τοῦτο! . . . (Πρὸς τὸν Πρωτόμαχον). Μὰ τὸν Πλούτωνα! Σὲ προσεκάλεσα διὰ τοῦτο . . . (ἐνῶ ἐμιλεῖ θωπεύει τὴν Νικαρέτην). Δὲν ἔχει οὕτω, Νικαρέτη;

Πρωτόμαχος. (ἐκστατικός). Τί! . . .

Θούκριτος. (πρὸς τὸν Πρωτόμαχον κρατῶν τὴν Νικαρέτην ἐνηγκαλισμένην). Νοεῖς καλῶς ὅτι ὁ ἀνὴρ ὁ ἀπωθὼν γυναῖκα, ἔστω καὶ ὁ δυσειδέστερος, ἢ ἀνοικτότερος, πληγῶνων αὐτὴν εἰς τὴν ἐκάρσιν τῆς, ἀφίνει αὐτῇ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐκδικήσεως . . . Τὸ μῖσος αὐτοῦ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶνε ἀπιστία. Μὲ ἠνώγλεις. Ἢδῆ, ὅτε τὴν ἐξεδίκησες . . . καὶ ὅτε σὲ εἶδε τόσον ἀκαμπτον νὰ δεχθῆς . . . καὶ ἐτι χειρότερον . . . σὺ κατέστης ἔλως ἀσήμαντος . . . Σὲ εὐχαριστῶ; Δὲν ἔχει οὕτω, ὦ Νικαρέτη.

Νικαρέτη (ἐνηγκαλισμένη πάντοτε αὐτὸν μετὰ διαχύσεως). ὦ, ναί, ναί . . . Μὰ τὴν Ἀφροδίτην . . . Σὲ εὐχαριστῶ, Θούκριτε! . . . Θὰ σὲ ἀγαπήσω ἐτι περισσότερο . . .

Θούκριτος (τελειῶνων τὴν φράσιν). Διότι, μετὰ τὴν κατὰ τῆς ἐπάρσεώς σου ὕβριν, ἡδῆ νυμφευόμενος σὲ ἐξελείφω τὴν κατὰ τῆς τιμῆς ὕβριν. Ἡ σημερινὴ ἐορτὴ σου θὰ εἶνε ὠραία καὶ εὐθυμος (ἀνταποδίδων τὸ φίλημα καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Πρωτόμαχον) Ἐπίτραφόν μιν. Τὰ φίληματά σου εἶνε γλυκύτερα τοῦ νέκταρος . . . (πορευόμενος αὐτὸς καὶ ἡ Νικαρέτη ἐνηγκαλισμένοι πρὸς τὴν αἴθουσαν τῆς πρὸς τὰ ἀριστερά). Δι' αὐτὸν ὁ οἶνος τῆς Θάσου . . . καὶ ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀλφῶν . . . ὁ δυστυχής! . . . ὀλίγον νέκταρ καὶ δι' αὐτὸν (στρεφόμενος πρὸς τὸν Πρωτόμαχον ἀπερχόμενος). Ἐλθέ, Πρωτόμαχε. . . (Ἐξέρχονται ἐνηγκαλισμένοι).

Χαρίων. (πλησιάζει τὸν Πρωτόμαχον μένοντα ἐκβαμβῶν, ἀπκγγέλλων δὲ ὀπισθεν τῶν ὤμων των μετὰ σπουδαιότητος καὶ ἐμφρόνως). Σοφός ἦτο ὁ νόμος οὗτος τοῦ Σόλωνος . . . οὕτω πρὶν διαζευ-

χθῆτε τὰς συζύγους σας Ἀθηναῖοι . . . δέον γὰρ συλλογισθῆτε . . .
ἔκκξ . . .

Πρωτόμαχος (μαινόμενος στρέφων καὶ ἐφορμῶν κατ' αὐτοῦ).
Παῦσον . . .

Χαρίων (φεύγων καὶ στρεφόμενος ἐκ νέου). Καὶ δὲς ! . . . (φεύγει
καταδιωκόμενος ἀπὸ τὸν Πρωτόμαχον καὶ μόλις πατεῖ τὸ κατώφλιον
στρέφει πάλιν, συνοδεύων τὴν ὀμιλίαν του διὰ τῆς χειρὸς). Καὶ δὲς!..

Γ. Ι. Δουρούτης.

(ἐκ τῆς ἰταλικῆς).

